

ÁGH ISTVÁN

Gyerekálom

*Azt még értem, miért kísért gyakorta
kisgyerekkori álmom a halállal,
mintha egyetlen élő emlék volna,
világos kép, a többi már homályban,
eleven a frontkatona alakja,
az ablakról a párát csutakolja
zsebtükörrel, hogy én is jobban lássam
a törpe nőt, egy ondolált nyakigcsont
jön, kinek lábszárcsont a keze-lába,
s a kántor hangján a Circum dederunt
szól, és szeméből láthatatlan csóva
taszít, s az asztal deresére nyomva
éget, talán anyám kebléhez értem,
nem akarom! nem halok meg! fölálltam,
de miért győzött ilyen egyszerűen
az ébredéssel élni akarásom?
és hányszor fordult elő annyi éve?
s meddig bírom a magam erejével?*

Gyalogút

*A szűk ösvényen sosem találkoztam
senkivel, titkon s gyakran kellett menni
másnak is ott, ha gyökérre taposva
fénylett a fák közt, arról közelebbi
volt a mezőnk, legrövidebb a házhoz
tartó idő, vagy éppen mert magányos
kedvemben voltam, hátha az Úristen
meggondolja magát, valamiképpen*

*megnyilvánul, hogy kétség nélkül higgyem,
ne csak a rám ijesztő zörrenésben
véljem találni mint örvösgalambot,
alig fért el az ágon és burukkolt,
míg útonálló kerülhetett volna
elém, szakadtan, gorillakezében
hajcsárbot, rossz tarisznya lógna rajta,
ezért muszáj a nincs s lehet közt félnem
azóta is, a szívem szaporázza,
mit a csupasz földön kelt mezítlábam.*

Szemfényvesztés

*Megérkezésem perce ünnepélyes,
mintha levett napszemüveg utáni
világításba lépnek, amit nézek,
meglepő, zsúfolt látomássá válik,
hol minden részlet ismerősen földi,
de teljessége valóságfölötti
visszfény meg árnyék, elfelejtett dolgok
erős színekben játszó tündöklése,
közeledése, pedig fű se mozdul,
s mintha a csönd külön nyelvén beszélne
esztendők avarrétegén keresztül
valami olthatatlan érzelemről,
aminek itt lehet csak megfelelni,
az ámulat sugárzó delejével
a délelőtt kegyelmét megnöveszti,
hisz ezt a szemfényvesztést én vezénylem,
én hiszem el, én vagyok olyan boldog
virágzásától, nem a mályvabokrok.*